

Enerumsanbringelse af børn under den kriminelle lavalder
efter ændringen af retsplejeloven i 2004

1. Indledning

Ved lov nr. 443 af 9. juni 2004 om ændring af retsplejeloven (Straffeprocessuelle tvangsindgreb over for børn under den kriminelle lavalder) blev der fastsat regler i retsplejeloven om tvangsindgreb over for børn under 15 år. Lovændringen byggede på anbefalinger i Strafferetsplejeudvalgets betænkning nr. 1431/2003. Lovændringen trådte i kraft den 1. juli 2004.

Ved loven blev der i retsplejeloven som et nyt kapitel 75 b om indgreb over for personer under 15 år bl.a. fastsat regler om politiets tilbageholdelse af mistænkte personer under 15 år og om varigheden af sådanne tilbageholdelser (§ 821 a, stk. 1, 3 og 4). Endvidere blev der fastsat bestemmelser om enerumsanbringelse af børn under 15 år under tilbageholdelsen hos politiet, og herunder en regel om, at enerumsanbringelse i intet tilfælde må udstrækkes ud over 6 timer (§ 821 a, stk. 3 og 4).

Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår, at Justitsministeriet efter forslag fra et flertal i Strafferetsplejeudvalget vil anmode Rigsadvokaten om at etablere en indberetningsordning for politiet til Rigsadvokaten vedrørende politiets enerumsanbringelser af børn under 15 år af efterforskningsmæssige grunde, således at Rigsadvokaten skal vurdere, om anvendelsen i praksis af denne anbringelsesmåde giver anledning til justeringer med henblik på en begrænsning.

Endvidere fremgår, at Justitsministeriet finder, at den nævnte indberetningsordning tillige skal omfatte de situationer, hvor tilbageholdelsen af efterforskningsmæssige grunde udstrækkes ud over 6 timer, således at anvendelsen i praksis af muligheden for længere tilbageholdelser kan vurderes.

På denne baggrund iværksatte Rigsadvokaten ved Rigsadvokaten Informerer nr. 32/2004 en indberetningsordning og udarbejdede siden på baggrund af de modtagne indberetninger en redegørelse om tilbageholdelse og enerumsanbringelse af børn under den kriminelle lavalder efter ændringen af retsplejeloven i 2004. Redegørelsen blev af Justitsministeriet sendt til Folketingets Retsudvalg og udsendt til politikredsene og statsadvokaterne ved Rigsadvokaten Informerer nr. 19/2006.

Af redegørelsen fremgår bl.a., at der i den indledende fase efter den nye ordnings indførelse herskede en vis usikkerhed med hensyn til betingelserne for enerumsanbringelse af børn under den kriminelle lavalder. På den baggrund blev der ved Rigsadvokaten Informerer nr. 21/2006 iværksat en ny indberetningsordning. Politimestrene og Politidirektøren i København blev således anmodet om i perioden fra den 1. september 2006 til den 30. august 2007 løbende at indberette alle enerumsanbringelser af et

barn under 15 år, uanset om enerumsanbringelsen skete af efterforskningsmæssige grunde eller sikkerhedsmæssige grunde.

På baggrund af de modtagne indberetninger har Rigsadvokaten udarbejdet denne redegørelse. Redegørelsen indeholder i afsnit 2 en kort beskrivelse af lovændringen i 2004. Konklusionerne i redegørelsen fra 2006 er nærmere beskrevet i afsnit 3. I afsnit 4 beskrives og vurderes de foretagne indberetninger. I afsnit 5 findes en sammenfatning af konklusionerne i redegørelsen.

2. Strafferetsplejeudvalgets betænkning nr. 1431/2003 og lov nr. 443 af 9. juni 2004

2.1. Baggrunden for lovændringen

Retsplejeloven indeholdt ikke forud for ændringen i 2004 særlige regler om politiets anvendelse af straffeprocessuelle tvangsindgreb over for børn under den kriminelle lavalder som led i den strafferetlige efterforskning. Det antoges imidlertid i praksis, at politiet efter gældende ret i vidt omfang kunne foretage straffeprocessuelle tvangsindgreb over for børn under 15 år.

I februar 2001 afleverede en af regeringen nedsat ekspertgruppe en rapport om ungdomskriminalitet. Ekspertgruppen anbefalede i rapporten, at der indførtes hjemmel i lovgivningen for politiet til at tilbageholde børn og unge under den kriminelle lavalder i forbindelse med mistanke om kriminalitet, og at der ligeledes blev tilvejebragt en klar hjemmel for politiet til at kunne oplyse sagen ved anvendelse af efterforskningsmidler, der kendes fra retsplejeloven.

I regeringens handlingsplan mod volds- og ungdomskriminalitet "Stop volden" fra marts 2002 anførtes det bl.a., at selv om børn og unge under 15 år ikke kan straffes, er det vigtigt, at politiet kan efterforske sagerne, bl.a. for at klarlægge omfanget af kriminaliteten til brug for de sociale myndigheders overvejelser om foranstaltninger efter den sociale lovgivning og med henblik på, at barnet skal forstå alvoren af den begåede kriminalitet.

På den baggrund anmodede Justitsministeriet i april 2002 Strafferetsplejeudvalget om nærmere at overveje de spørgsmål, som ekspertgruppen havde rejst om adgangen til som led i politiets efterforskning at tilbageholde og foretage straffeprocessuelle indgreb over for børn og unge under den kriminelle lavalder.

Strafferetsplejeudvalget afgav i november 2003 betænkning nr. 1431/2003 om straffeprocessuelle tvangsindgreb over for børn under den kriminelle lavalder. I betænkningen har Strafferetsplejeudvalget på baggrund af en gennemgang af retsplejelovens gældende regler om straffeprocessuelle tvangsindgreb vurderet, i hvilket omfang de enkelte indgreb må antages også at kunne finde anvendelse over for børn under den kriminelle lavalder. Endvidere har udvalget overvejet, hvilke regler der bør finde anvendelse over for børn under den kriminelle lavalder, herunder navnlig om retsplejelovens bestemmelser om straffeprocessuelle tvangsindgreb bør finde anvendelse.

Lovforslaget byggede på betænkningen og svarede i det væsentlige til Strafferetsplejeudvalgets lovudkast. Formålet med lovændringen var på denne baggrund at tilvejebringe en klar og udtømmende regulering i retsplejeloven af, hvilke indgreb der i forbindelse med en strafferetlig efterforskning efter omstændighederne kan foretages over for børn under den kriminelle lavalder.

2.2. De nye regler i retsplejeloven om tilbageholdelse og enerumsanbringelse af børn under den kriminelle lavalder

Børn under 15 år kan ikke straffes. Politiet kan dog efterforske sådanne sager, bl.a. for at klarlægge omfanget af kriminaliteten, for at konstatere, om andre personer kan mistænkes, og for at få eventuelle koster tilbagegivet.

Reglerne om tilbageholdelse og om enerumsanbringelse i forbindelse med efterforskning findes i retsplejelovens § 821 a, der beskrives nærmere nedenfor. Rigsadvokaturen har i øvrigt til brug for politiets daglige arbejde udarbejdet en skematisk oversigt over retsplejelovens regler om tilbageholdelse og enerumsanbringelse af mistænkte børn under 15 år, som er vedlagt som bilag til denne redegørelse.

Tilbageholdelse

Efter retsplejelovens § 821 a, stk. 1, kan politiet tilbageholde en person under 15 år, der mistænkes for strafbart forhold, hvis betingelserne for anholdelse efter retsplejelovens § 755, stk. 1, er til stede, og tilbageholdelsens øjemed ikke kan opnås ved mindre indgribende foranstaltninger. Retsplejelovens § 755, stk. 2 – 5 (om privat anholdelse, proportionalitet mv.) samt § 758, stk. 1 (om skånsomhed, undersøgelse af legeme og tøj mv.) og § 759 (om ransagning for at søge efter en mistænkt) finder tilsvarende anvendelse.

Tilbageholdelse af børn under 15 år skal foretages så skånsomt som muligt, jf. § 821 a, stk. 3. Der skal ved vurderingen af, om tilbageholdelsen af børn under 15 år vil være et uforholdsmæssigt indgreb, lægges vægt på den særlige belastning, som indgrebet på grund af den pågældendes unge alder må antages at indebære, jf. § 821 c.

Tilbageholdelsen skal være så kortvarig som mulig, jf. § 821 a, stk. 4, 1. pkt. Tilbageholdelsen må kun udstrækkes ud over 6 timer, når væsentlige hensyn til efterforskningen gør dette påkrævet, og må i intet tilfælde udstrækkes ud over 24 timer, jf. 2. pkt.

Der er i bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1 (§ 821 a) anført følgende om tilbageholdelse:

”Bestemmelsen indebærer, at der for tilbageholdte børn under den kriminelle lavalder indføres et klart udgangspunkt om, at tilbageholdelse ikke må have en varighed ud over 6 timer. Fristen foreslås indsat med henblik på at understrege vigtigheden af, at tilbageholdelse af børn tidsmæssigt kun må udstrækkes i et omfang, som er strengt nødvendigt for, at tilbageholdelsens formål kan opnås. Den pågældende må således normalt løslades eller overgives til forældremyndighedsindehaveren eller de sociale myndigheder senest 6 timer efter tilbageholdelsens iværksættelse.

Fristen på 6 timer for tilbageholdelse af børn under 15 år i den foreslåede § 821 a, stk. 4, er dog ikke absolut. Efter lovforslaget kan tilbageholdelse således udstrækkes ud over 6 timer, når væsentlige hensyn til efterforskningen gør det påkrævet. Der kan f.eks. være tale om sager, hvor der skal gennemføres en retsmedicinsk undersøgelse af barnet, der kræver, at barnet transporteres over en længere afstand til det sted – f.eks. fra Frederikshavn til Retsmedicinsk Institut – hvor undersøgelsen skal foretages.

Opretholdelsen af en tilbageholdelse ud over 6 timer kan i øvrigt navnlig tænkes at finde sted i sager om grov kriminalitet – f.eks. voldsforbrydelser og bandekriminalitet – hvor det efter en konkret vurdering findes nødvendigt med henblik på at hindre yderligere strafbart forhold eller at forhindre, at den pågældende modarbejder sagens opklaring, f.eks. ved at advare andre mistænkte på fri fod. Det forudsættes herved endvidere, at tilbageholdelsens øjemed ikke kan opnås ved mindre indgribende midler eller ved at overgive den pågældende til de sociale myndigheder mv.

Det er sigtet med bestemmelsen, at tilbageholdelse af efterforskningsmæssige grunde skal afsluttes snarest muligt. Hvis det derefter af andre grunde er nødvendigt med en fortsat tilbageholdelse – f.eks. for at afvente at barnet afhentes af sine forældre eller transporteres til en social institution efter aftale med socialforvaltningen – må den fortsatte tilbageholdelse bero på andre regler.”

Enerumsanbringelse

Anbringelse af et tilbageholdt barn må ikke ske i arresthus, jf. § 821 a, stk. 3, 2. pkt. Anbringelse i venterum, detentionslokale eller lignende må kun ske, når det er nødvendigt af sikkerhedsmæssige grunde, eller når det undtagelsesvis er påkrævet af hensyn til efterforskningen, og anden anbringelse ikke er mulig, jf. 3. pkt.

Om de sikkerhedsmæssige grunde, der kan begrunde en enerumsanbringelse, anføres følgende i lovens forarbejder:

”Der kan med hensyn til spørgsmålet om anbringelse af sikkerhedsmæssige grunde i øvrigt henvises til, at Politikommissionen i betænkning nr. 1410/2002 om politilovgivning har udarbejdet et udkast til en lov om politiets virksomhed (politiloven). Lovudkastets § 10, stk. 4 og 5, indeholder særlige regler om anbringelse af børn, der er frihedsberøvede (uden for strafferetsplejen). Efter § 10, stk. 4, må der ikke ske anbringelse af børn under 12 år. Et barn under 15 år må kun anbringes i detention, hvis anden anbringelse er sikkerhedsmæssig uforsvarlig som følge af barnets adfærd. Det fremgår af bemærkningerne til denne bestemmelse, at anbringelse i detention af børn på 12-14 år vil kunne ske, hvis barnets opførsel har karakter af voldelig eller ustyrlig adfærd, der indebærer en alvorlig risiko for skade på barnet selv eller på andre, og hvor anden anbringelse af barnet som følge heraf ikke skønnes forsvarlig. Det fremgår endvidere af bemærkningerne, at provokerende og generende adfærd således ikke i sig selv kan begrunde detentionsanbringelse.

Den foreslåede § 821 a, stk. 3, 3. pkt., 1. led, om anbringelse af sikkerhedsmæssige grunde er udformet i lyset heraf. Enerumsanbringelse i venterum mv. af børn under 15 år efter § 821 a, stk. 3, forudsættes således kun at kunne finde sted på lignende betingelser – herunder aldersgrænsen for detentionsanbringelse.”

Det følger således af lovens forarbejder, at børn under 12 år ikke må anbringes i enerum, ligesom provokerende og generende adfærd ikke i sig selv kan begrunde en sådan anbringelse.

For så vidt angår muligheden for at anbringe børn under 15 år i venterum mv. af efterforskningsmæssige grunde er følgende anført i bemærkningerne til lovforslaget:

”Som undtagelse til hovedreglen om, at anbringelse af børn i venterum, detentionslokale eller lignende kun kan ske af sikkerhedsmæssige grunde, indeholder lovudkastet i stk. 3, 3. pkt., 2. led, et forslag om, at børn herudover ligeledes kan anbringes på denne måde, når det undtagelsesvist er påkrævet af hensyn til efterforskningen, og anden anbringelse ikke er mulig. Det forudsættes herved, at enerumsanbringelse af efterforskningsmæssige grunde kun finder sted, når der er tale om alvorlig personfarlig kriminalitet – navnlig vold, voldtægt og væbnet røveri – og når denne anbringelsesmåde er nødvendig af væsentlige efterforskningsmæssige grunde. Det må endvidere kræves, at det ikke er praktisk muligt at anbringe barnet på anden måde. Anbringelse i venterum mv. kan således kun ske i tilfælde, hvor der ikke er disponibelt mandskab hos politiet eller hos de sociale myndigheder, der kan være til stede sammen med barnet.”

Som det fremgår af bemærkningerne, er det forudsat, at enerumsanbringelse som følge af efterforskningsmæssige hensyn kun skal anvendes undtagelsesvist, ligesom anbringelsen er begrænset til de tilfælde, hvor efterforskningen omfatter alvorlig personfarlig kriminalitet.

Det er endvidere en forudsætning, at det ikke er praktisk muligt at anbringe barnet på en anden måde. Anbringelse i venterum mv. kan kun ske i tilfælde, hvor der ikke er disponibelt mandskab hos politiet eller hos de sociale myndigheder, der kan være til stede sammen med barnet.

Anbringelse i venterum, detentionslokale eller lignende må i intet tilfælde udstrækkes ud over 6 timer, jf. § 821 a, stk. 4, 3. pkt.

I lovens forarbejder anføres følgende om 6-timers fristen for enerumsanbringelse:

”Der er dog en absolut frist på 6 timer for enerumsanbringelse af børn under 15 år. Hvis politiet efter udløbet af 6 timers fristen fortsat har behov for at tilbageholde barnet af efterforskningsmæssige grunde, må dette således ske ved, at barnet anbringes på et kontor eller lignende i fællesskab med en voksen, eksempelvis forældremyndighedsindehaveren eller en repræsentant for de sociale myndigheder.”

3. Rigsadvokatens redegørelse fra juni 2006

Som anført i afsnit 1 fastsatte jeg ved Rigsadvokaten Informerer nr. 32/2004 i juli 2004 retningslinjer om indberetning til Rigsadvokaten af visse sager om tilbageholdelse af børn under 15 år.

Ifølge Rigsadvokaten Informerer nr. 32/2004 skulle politimestrene til Rigsadvokaten indsende skemaer med oplysninger om alle tilbageholdelser af børn under 15 år, der var udstrakt over 6 timer, og alle enerumsanbringelser af børn under 15 år af efterforskningsmæssige grunde foretaget i perioden fra den 1. juli 2004 til den 30. juni 2005. Med henblik på at få et fuldstændigt overblik over enerumsanbringelse af børn under 15 år besluttede jeg, at indberetningsordningen ligeledes skulle omfatte enerumsanbringelse af børn under 15 år af sikkerhedsmæssige grunde. Endvidere skulle politi-

mestrene efter udløbet af perioden for indberetningsordningen oplyse, om der efter ikrafttrædelsen af de nye regler og retningslinjer havde været problemer af mere generel karakter.

Til brug for Rigsadvokatens undersøgelse fremsendte politikredsene 146 indberetninger i perioden fra den 1. juli 2004 til den 30. juni 2005 om tilbageholdelse af efterforskningsmæssige hensyn i mere end 6 timer og om enerumsanbringelse af børn under 15 år, der var omfattet af ordningen. Hver indberetning omfattede en person, og indberetningerne omfattede i alt 107 personer, idet der var børn, der var tilbageholdt eller enerumsanbragt flere gange i perioden. Disse indberetninger udgjorde grundlaget for undersøgelsen.

For så vidt angår tilbageholdelse i mere end 6 timer viste de modtagne indberetninger, at politiet alt overvejende anvendte adgangen til at udstrække en tilbageholdelse ud over 6 timer i overensstemmelse med de hensyn, der er nævnt i lovforslaget, hvorefter tilbageholdelse skal være begrundet i væsentlige hensyn til efterforskningen.

På baggrund af indberetningerne konkluderede jeg, at der ikke var grundlag for at foreslå en begrænsning i politiets adgang til at tilbageholde børn under den kriminelle lavalder udover 6 timer.

Med hensyn til enerumsanbringelser viste de modtagne indberetninger generelt, at der herskede en vis usikkerhed om betingelserne for enerumsanbringelse af børn under den kriminelle lavalder, herunder i hvilke tilfælde der kan ske enerumsanbringelse af sikkerhedsmæssige årsager, og hvilke betingelser, der gælder for enerumsanbringelse af efterforskningsmæssige grunde.

De modtagne indberetninger om enerumsanbringelser begrundet i sikkerhedsmæssige hensyn viste, at hovedparten af enerumsanbringelserne skyldtes, at barnet havde optrådt ustyrligt (truende eller aggressivt) eller havde truet med at forlade stedet. Det blev endvidere i nogle tilfælde oplyst, at enerumsanbringelsen blev foretaget under henvisning til, at der ikke var personaleressourcer nok til at varetage bevogtning af barnet.

De modtagne indberetninger om enerumsanbringelser begrundet i efterforskningsmæssige hensyn viste, at hovedparten af anbringelserne levede op til kravet i forarbejderne om, at enerumsanbringelse skal være nødvendig af efterforskningsmæssige hensyn. Indberetningerne viste dog samtidig, at politiet ikke fuldt ud havde været opmærksomme på det kriminalitetskrav, som er opstillet i forarbejderne, hvorefter enerumsanbringelse af efterforskningsmæssige grunde alene forudsættes anvendt i tilfælde, hvor efterforskningen retter sig mod alvorlig personfarlig kriminalitet.

Min konklusion på dette punkt var, at anvendelsen i praksis af adgangen til at enerumsanbringe et barn under den kriminelle lavalder af hensyn til efterforskningen ikke kunne siges at have haft den undtagelsesvise karakter, som der ved ordningens indførelse var lagt op til.

Jeg indskærpede derfor – ved Rigsadvokaten Informerer nr. 21/2006 – over for politimestrene, at enerumsanbringelser af børn under den kriminelle lavalder af hensyn til efterforskningen kun bør finde sted undtagelsesvist og kun, når der er tale om alvorlig personfarlig kriminalitet.

Endelig afdækkede indberetningerne, at der i en række tilfælde var sket overskridelse af den frist i retsplejelovens § 821 a, stk. 4, hvorefter enerumsanbringelse i intet tilfælde må udstrækkes ud over 6 timer.

Selv om der i en række af de indberettede sager var anført konkrete forhold, som kunne forklare den skete overskridelse af 6-timers fristen, bemærkede jeg i min redegørelse, at det naturligvis ikke var acceptabelt, at den i loven fastsatte frist for enerumsanbringelse blev overskredet, og jeg indskærpede derfor, at 6-timers fristen i retsplejelovens § 821 a, stk. 4, er absolut, og dermed skal overholdes. Jeg henlede endvidere politimestrenes opmærksomhed på, at det er den samlede enerumsanbringelse, der ikke må overstige 6 timer.

Det fremgik endvidere af redegørelsen, at de generelle udtalelser fra politimestrene viste, at der ikke var problemer af mere generel karakter i forbindelse med de nye regler. Politimestrene pegede dog på, at der konkret kan opstå vanskeligheder, bl.a. i aften- eller nattetimerne, hvor det i visse situationer kan være nødvendigt at placere barnet/børnene alene i venterum eller lignende.

Sammenfattende viste min gennemgang af de modtagne indberetninger, at der i den indledende fase efter den nye ordnings indførelse herskede en vis usikkerhed med hensyn til betingelserne for enerumsanbringelse af børn under den kriminelle lavalder.

For at sikre, at ordningen fremover i fuldt omfang blev administreret i overensstemmelse med det, der var forudsat ved lovens ikrafttræden, fandt jeg derfor, at der var behov for fortsat at følge dette område.

Justitsministeren fremsendte redegørelsen til Folketingets Retsudvalg og tilkendegav i den forbindelse, at hun ville anmode rigsadvokaturen om i forbindelse med den fortsatte indberetning at udarbejde en ny redegørelse, der ville blive sendt til Retsudvalget.

4. De modtagne indberetninger

4.1. Indberetningsordningen

Ved Rigsadvokaten Informerer nr. 21/2006 iværksatte rigsadvokaturen en ny indberetningsordning, hvorefter politimestrene og Politidirektøren i København løbende skulle udfylde og indsende skemaer til Rigsadvokaten med oplysninger om alle enerumsanbringelser af børn under den kriminelle lavalder i perioden fra den 1. september 2006 til den 30. august 2007.

Som nævnt i afsnit 2.2. indebærer reglerne om enerumsanbringelse, at anbringelse af en mistænkt under 15 år ikke må ske i arresthus. Anbringelse i venterum, detentionslokale eller lignende må kun ske, når det er nødvendigt af sikkerhedsmæssige grunde, eller når det undtagelsesvis er påkrævet af hensyn til efterforskningen, og anden anbringelse ikke er mulig, jf. § 821 a, stk. 3.

Et skema skulle udfyldes og indsendes, hvis der i den nævnte periode skete enerumsanbringelse af et barn under 15 år, uanset om enerumsanbringelsen skete af efterforskningsmæssige grunde eller af sikkerhedsmæssige grunde og uanset varigheden af enerumsanbringelsen.

Tallene nedenfor giver således et billede af enerumsanbringelser af børn under 15 år.

Rigsadvokaten har i den nævnte periode på et år i alt modtaget 101 indberetninger om enerumsanbringelse af børn under 15 år, der er omfattet af ordningen. Hver indberetning omfatter én person. Til sammenligning fremgår det af redegørelsen fra juni 2006, at der i en periode svarende til den nu undersøgte blev indberettet 134 sager om enerumsanbringelser.

I tre ud af de 101 enerumsanbringelser, der er indberettet, har anbringelsen strakt sig ud over 6 timer. I den tidligere undersøgte periode var der tale om 21 sager.

Tabellen nedenfor viser indberetningernes fordeling på de enkelte politikredse.

Politikreds	Antal indberetninger
1. Nordjylland	1
2. Østjylland	16
3. Midt- og Vestjylland	8
4. Sydøstjylland	5
5. Syd- og Sønderjylland	2
6. Fyn	32
7. Sydsjælland og Lolland-Falster	10
8. Midt- og Vestsjælland	9
9. Nordsjælland	3
10. Vestegnen	4
11. København	8
12. Bornholm	3
I alt	101

Som det fremgår af tabellen ovenfor, er der stor variation kredsene imellem for så vidt angår det samlede antal af enerumsanbringelser, og i nogle kredse synes det oplyste antal enerumsanbringelser meget lavt i forhold til politikredsens størrelse og de sagstyper vedrørende unge kriminelle, som kredsen må formodes at have behandlet. Det gælder f.eks. København.

Det bemærkes i den forbindelse, at det ikke kan udelukkes, at der ikke er modtaget indberetning om samtlige enerumsanbringelser i perioden, selv om rigsadvokaturen efter udløbet af indberetningsperioden har anmodet politikredsene om at undersøge, om alle enerumsanbringelser var indberettet, og herved har fået oplysninger om nogle yderligere sager.

På den anden side kan variationen i antallet af sager skyldes anvendelsen af forskellige rutiner i politikredsene, der også kan have sammenhæng med geografiske forhold, ligesom antallet af enerumsanbringelser eventuelt kan være påvirket af samarbejdet med de sociale myndigheder.

De 101 modtagne indberetninger omfatter i alt 87 personer, idet der er børn, der er enerumsanbragt flere gange i perioden fra den 1. september 2006 til den 30. august 2007.

Tabellen nedenfor viser det antal personer, der er indberettet mere end én gang, og hvor mange gange disse "gengangere" er indberettet i alt.

Antal indberetninger	Personer
2 indberetninger	6 personer
3 indberetninger	2 personer
5 indberetninger	1 person

Den person, der tegner sig for flest indberetninger, har således i løbet af indberetningsperioden på et år været enerumsanbragt i alt 5 gange.

De 101 indberetninger vedrører børn fra 11 til 14 år, og aldersmæssigt fordeler de sig således:

Alder	Antal personer
11-årige	1 person
12-årige	7 personer
13-årige	15* personer
14-årige	65* personer

*et barn har været enerumsanbragt, såvel da han var 13 år, som da han var 14 år

Som det fremgår, var langt størstedelen af børnene fyldt 14 år på tidspunktet for enerumsanbringelsen.

De 101 indberetninger vedrører følgende kriminalitetstyper:

Straffeloven mv.	Antal sager
Straffelovens § 119 – vold og trusler	7
Straffelovens § 181 - brandstiftelse	3
Straffelovens § 216 – voldtægt	2
Straffelovens § 237 – manddrab	1
Straffelovens §§ 244-245 – vold	11
Straffelovens § 266 – trusler	3
Straffelovens § 276 – tyveri*	27
Straffelovens § 288 – røveri	18
Straffelovens § 291 – hærværk	2
Straffelovens § 293 a – brugstyveri af bil/knallert	23
Våbenloven	1
Færdselsloven	2
Fyrværkeriloven	1

*Tyverierne omfatter bl.a. *butikstyveri, taskestyveri og indbrud*.

Som det fremgår, er berigelseskriminalitet den oftest forekommende årsag til enerumsanbringelse (50 indberetninger), mens 45 indberetninger vedrører personfarlig kriminalitet. De øvrige sager vedrører våbenlov, færdselslov, fyrværkerilov og hærværk.

81 af de 101 indberetninger vedrører sager med flere gerningsmænd, mens kun 20 indberetninger vedrører tilfælde, hvor det enerumsanbragte barn har været alene om at udføre kriminaliteten.

Enerumsanbringelserne er nedenfor opdelt efter den årsag, som politidirektørerne ved indberetningen har anført som begrundelse for anbringelsen.

Begrundelsen for enerumsanbringelsen	Antal
Sikkerhedsmæssige grunde	31
Efterforskningsmæssige hensyn	57
Både sikkerhedsmæssige og efterforskningsmæssige hensyn	13

I min seneste redegørelse var der indberettet 31 sager om enerumsanbringelse af sikkerhedsmæssige grunde, 67 sager om enerumsanbringelse af efterforskningsmæssige grunde og 36 sager vedrørende enerumsanbringelser af både sikkerhedsmæssige og efterforskningsmæssige grunde. Der er således i forhold til disse tidligere tal tale om et fald i antallet af enerumsanbringelser af efterforskningsmæssige grunde samt af både sikkerheds- og efterforskningsmæssige grunde.

Indberetningerne behandles nærmere i de følgende afsnit (4.2.1., 4.2.2. og 4.2.3.). Disse afsnit indeholder også oplysninger om varigheden af anbringelserne.

I afsnit 4.2.4. gennemgås de tre enerumsanbringelser, der har været for langvarige, jf. retsplejelovens § 821 a, stk. 4, hvorefter enerumsanbringelse i intet tilfælde må udstrækkes ud over 6 timer.

4.2.1. Enerumsanbringelse af sikkerhedsmæssige grunde

Enerumsanbringelse kan efter § 821 a, stk. 3, ske, når det er nødvendigt af sikkerhedsmæssige grunde. Som nævnt under afsnit 2.2. forudsættes det i forarbejderne vedrørende denne bestemmelse, at anbringelse i enerum af børn på 12 – 14 år kan ske, hvis barnets opførsel har karakter af voldelig eller ustyrlig adfærd, der indebærer en alvorlig risiko for skade på barnet selv eller på andre, og hvor anden anbringelse af barnet som følge heraf ikke skønnes forsvarlig.

Af tabellen i afsnit 4.2. fremgår det, at der i perioden fra 1. september 2006 til 30. august 2007 i 31 tilfælde er sket enerumsanbringelse af sikkerhedsmæssige grunde.

Der er to af disse anbringelser, der har været ud over den absolutte frist på 6 timer. De enerumsanbringelser, hvor der er sket en overtrædelse af 6-timers reglen i retsplejelovens § 821 a, stk. 4, 3. pkt., er omtalt nærmere i afsnit 4.2.4.

I de resterende 29 sager har enerumsanbringelserne haft en varighed fra 5 minutter til 5 timer og 47 minutter. Størstedelen af enerumsanbringelserne har været under 2½ time.

De modtagne indberetninger viser, at hovedparten af enerumsanbringelserne skyldes, at barnet har optrådt ustyrligt (været opfarende, utilregnelig, truende eller aggressiv i øvrigt) eller har truet med at forlade stedet og derfor ikke har kunnet placeres andre steder end i enerum. Som eksempel kan nævnes et tilfælde, hvor barnet optrådte voldeligt og ødelagde ting, samt et tilfælde, hvor barnet optrådte ustyrligt og aggressivt og slog ud efter politiet samt andre tilstedeværende i politiets ekspedition. Endeligt kan nævnes et tilfælde, hvor et barn havde fremsat trusler med en kniv over for såvel personalet på den døgninstitution, hvor barnet havde ophold, som over for flere andre personer. Da politiet fandt barnet, var hun aggressiv og voldelig og forsøgte at stikke polititjenestemanden med en kniv.

I enkelte sager er der kun sporadiske oplysninger om, hvilken adfærd der ligger til grund for anbringelsen. Som eksempel herpå kan nævnes en sag, hvor barnet krævede konstant opmærksomhed og havde en utilregnelig adfærd, og hvor det ikke var muligt at tilkalde yderligere personale, da det var nytårsaften. Det fremgår dog af indberetningen, at barnet, da man efterfølgende flyttede ham fra et venterum til et andet, optrådte ustyrligt og voldeligt.

Overordnet set har jeg ingen bemærkninger til de modtagne indberetninger, idet der ikke er grundlag for at antage, at de krav, der skal opfyldes for anbringelse af sikkerhedsmæssige grunde, ikke har været opfyldt.

4.2.2. Enerumsanbringelse af efterforskningsmæssige grunde

Der er i indberetningsperioden foretaget 57 enerumsanbringelser af efterforskningsmæssige årsager, jf. herved tabellen i afsnit 4.2. Til sammenligning var der 67 indberetninger vedrørende enerumsanbringelser af efterforskningsmæssige årsager i redegørelsen fra juni 2006.

Der er i bemærkningerne til lovforslaget anført følgende om enerumsanbringelse af efterforskningsmæssige grunde:

”Justitsministeriet er endvidere enig med Strafferetsplejeudvalgets flertal i, at den foreslåede bestemmelse bør give adgang til i visse særlige tilfælde at anbringe tilbageholdte børn under 15 år i venterum mv. af efterforskningsmæssige grunde. Som anført af udvalgets flertal, kan der i praksis forekomme tilfælde, navnlig ved efterforskning af alvorlig personfarlig kriminalitet som f.eks. røveri og voldtægt, hvor det ikke er muligt at anbringe barnet på anden måde, og hvor væsentlige efterforskningsmæssige hensyn tilsiger, at politiet bør have adgang til at afhøre barnet, inden denne når at tale med evt. medgerningsmænd. Justitsministeriet har lagt vægt på, at adgangen til at anbringe børn under 15 år i venterum mv. af efterforskningsmæssige grunde kun bør anvendes undtagelsesvist, jf. flertallets forslag herom.”

Som det fremgår af bemærkningerne, er det forudsat, at enerumsanbringelse som følge af efterforskningsmæssige hensyn, kun skal finde anvendelse undtagelsesvist, ligesom der i bemærkningerne henvises til tilfælde, hvor efterforskningen retter sig mod alvorlig personfarlig kriminalitet.

I Rigsadvokatmeddelelse nr. 4/2007, pkt. 2.2.1, er kravene til enerumsanbringelse beskrevet som følger:

”Det er en betingelse, at der er tale om alvorlig personfarlig kriminalitet – navnlig vold, voldtægt og væbnet røveri – og at anbringelsen er nødvendig af væsentlige efterforskningsmæssige grunde. Det er endvidere en forudsætning, at det ikke er praktisk muligt at anbringe barnet på anden måde. Anbringelse i venterum m.v. kan kun ske i tilfælde, hvor der ikke er disponibelt mandskab hos politiet eller hos de sociale myndigheder, der kan være til stede sammen med barnet

Som et eksempel på, hvornår det kan være nødvendigt at enerumsanbringe et barn under 15 år af efterforskningsmæssige grunde, kan nævnes tilfælde, hvor en gruppe børn – hvoraf et eller flere er under 15 år – pågribes i forbindelse med grov bandekriminalitet. I sådanne tilfælde kan det være af afgørende betydning for efterforskningen, at børnene placeres hver for sig, indtil de har kunnet afhøres af politiet. Hvis politiet på det pågældende sted ikke råder over det fornødne mandskab til at sikre, at de tilbageholdte børn ikke kommer i kontakt med hinanden inden afhøringen, og sådant mandskab ikke kan tilkaldes, eller en repræsentant for de sociale myndigheder ikke kan være til stede, kan det således være nødvendigt at placere børnene alene i aflåste lokaler.”

Som det fremgår, fremhæves grov bandekriminalitet som et eksempel på, at enerumsanbringelse af efterforskningsmæssige grunde kan komme på tale.

Der er som anført modtaget 57 indberetninger om enerumsanbringelse af et barn af efterforskningsmæssige hensyn. Det fremgår, at der i 51 af sagerne figurerer medgerningsmænd. Kun i 6 tilfælde har det tilbageholdte barn været alene om kriminaliteten.

Der er én anbringelse, der har været ud over den absolutte frist på 6 timer. Denne enerumsanbringelse er omtalt nærmere i afsnit 4.2.4.

De resterende 56 enerumsanbringelser har haft en varighed fra 10 minutter til 5 timer og 30 minutter. Størstedelen af enerumsanbringelserne har været under 2½ time.

En gennemgang af indberetningerne viser, at hovedparten af enerumsanbringelserne er begrundet i hensynet til at hindre gerningsmanden i at afstemme sin forklaring med en eller flere medgerningsmænd. Således anføres det i et tilfælde, at enerumsanbringelsen skyldtes ønsket om at hindre det tilbageholdte barn i at samtale med tre andre anholdte. I et andet tilfælde anføres det, at der var mange anholdte (seks personer), at de var en del af et større sagskompleks, og at de ikke skulle have mulighed for at afstemme deres forklaringer. I en tredje sag var der tre anholdte, der alle var mindreårige, og man ønskede at hindre de tilbageholdte børn i at samtale med de andre. Det fremgår af indberetningen, at det yngste af børnene blev hensat hos vagthavende, og at de to enerumsanbragte blev konstant overvåget.

Indberetningerne viser endvidere, at enerumsanbringelsen kun i 15 tilfælde har fundet sted inden for normal kontortid (kl. 8.00 til 16.00). De resterende 42 enerumsanbringelser har således fundet sted i aften- eller nattetimerne, hvor politiet i visse tilfælde ikke råder over det fornødne mandskab til at sikre, at de tilbageholdte børn ikke kommer i kontakt med hinanden, eller ikke har mulighed for at anbringe det tilbageholdte barn ved f.eks. vagthavende, og derfor i visse tilfælde kan være nødsaget til at placere barnet/børnene i venterum eller lignende.

Det må således kunne lægges til grund, at hovedparten af enerumsanbringelserne – som forudsat i forarbejderne – har været nødvendige af efterforskningsmæssige hensyn. Indberetningerne viser dog samtidig, at det kriminalitetskrav, som er opstillet i forarbejderne ikke i alle tilfælde er iagttaget i forbindelse med enerumsanbringelse af efterforskningsmæssige grunde.

En stor del af indberetningerne vedrører ganske vist som forudsat i forarbejderne personfarlig kriminalitet, som vold og røveri, men der er dog stadig en del sager, hvor der tilsyneladende er sket anbringelse alene af efterforskningsmæssige grunde, selv om sagen vedrører anden kriminalitet, som eksempelvis tyveri. Det skal i den forbindelse dog bemærkes, at der i flere af de sager, hvor barnet var enerumsanbragt for eksempelvis berigelseskriminalitet, alene skete enerumsanbringelse frem til det tidspunkt, hvor man fik fastslået barnets identitet og fandt ud af, at der var tale om et barn under 15 år.

Samlet må det derfor konkluderes, at det fortsat i praksis ikke er slået fuldt ud igennem, at det er en betingelse for enerumsanbringelse af børn under den kriminelle lavalder af hensyn til efterforskningen, at sagen vedrører personfarlig kriminalitet.

4.2.3. Enerumsanbringelse af både sikkerhedsmæssige og efterforskningsmæssige hensyn

Som anført under afsnit 4.2. er der i perioden fra den 1. september 2006 til den 30. august 2007 modtaget indberetning om i alt 13 tilbageholdelser, hvor enerumsanbringelsen angives at være begrundet i både sikkerhedsmæssige og efterforskningsmæssige hensyn. Der er her tale om færre sager end i den tidligere redegørelse, hvor der var indberettet 36 sager. En nærmere gennemgang af de modtagne indberetninger viser - i lighed med redegørelsen fra juni 2006 - at enerumsanbringelsen i en række af tilfældene hovedsagelig skyldes hensynet til efterforskningen.

Det er oplyst, at der i et par tilfælde endvidere er foretaget enerumsanbringelse af sikkerhedsmæssige og efterforskningsmæssige hensyn, idet der ikke var personaleressourcer nok til at varetage en bevogtning af barnet.

Det fremgår i øvrigt, at 10 ud af de 13 anbringelser er sket på baggrund af personfarlig kriminalitet (røveri, vold og vold mod tjenestemand i funktion). I de resterende tre sager er der tale om anden kriminalitet. I min seneste redegørelse var 24 af de 36 anbringelser begrundet i berigelseskriminalitet samt hærværk og de resterende 12 i personfarlig kriminalitet.

I ingen af de 13 sager har den tilbageholdte været alene om udførelsen af kriminaliteten.

I kun én af sagerne har tilbageholdelsen, der medførte enerumsanbringelse, fundet sted inden for normal arbejdstid (kl. 8.00 til 16.00). Enerumsanbringelserne har tidsmæssigt udstrakt sig fra 3 minutter til 5 timer og 45 minutter. Lidt mere end halvdelen af enerumsanbringelserne har været under 3 timer.

Idet jeg i øvrigt skal henvise til det under afsnit 4.2.2. anførte, giver disse indberetninger mig ikke anledning til yderligere bemærkninger.

4.2.4. Overskridelse af 6-timers fristen for enerumsanbringelse

Det følger af retsplejelovens § 821 a, stk. 4, at anbringelse i enerum (venterum, detentionslokale eller lignende) i intet tilfælde må udstrækkes ud over 6 timer.

Af Rigsadvokatmeddelelse nr. 4/2007, pkt. 2.2.2., fremgår, at dette indebærer, at et barn under 15 år, der f.eks. af efterforskningsmæssige grunde er enerumsanbragt, i alle tilfælde skal udtages af venterum mv. efter 6 timer. Hvis der er væsentlige hensyn til efterforskningen, der gør det påkrævet at opretholde tilbageholdelsen, må dette i givet fald ske ved, at barnet anbringes på et kontor eller lignende i fællesskab med en voksen, f.eks. en forælder eller en repræsentant for de sociale myndigheder.

Ved en gennemgang af indberetningerne er der i tre tilfælde konstateret en overskridelse af 6-timers fristen i retsplejelovens § 821 a, stk. 4, for enerumsanbringelse af børn under den kriminelle lavalder.

Der er herved tale om langt færre sager end i den tidligere redegørelse, hvor der var 21 indberetninger om overskridelse af 6-timers fristen.

I alle tre tilfælde fremgår det af påtegningen fra politidirektøren til Rigsadvokaten, at der er sket indskærpelse af reglerne over for de pågældende polititjenestemænd.

Opgørelsen nedenfor viser, hvilke politikredse der har overskredet fristen, og antallet af overskridelser. Endvidere fremgår den tidsmæssige udstrækning af de tre enerumsanbringelser.

Politikreds	Antal overskridelser	Tidsmæssig udstrækning
Nordsjælland	2	A: 8 timer og 10 min. B: 6 timer og 10 min.
Midt- og Vestsjælland	1	11 timer og 25 min.

For så vidt angår de to enerumsanbringelser, som hidrører fra Nordsjællands Politi, fremgår det af de skriftlige indberetninger, at der er tale om en situation, hvor to børn på henholdsvis 12 og 13 år, der var påvirkede af rusmidler, var sprunget i havnen, og hvor forældrene forgæves havde forsøgt at få børnene til at komme op. Ved politiets ankomst til stedet var børnene ophidsede og aggressive og kastede med sten efter politiet og andre tilstedeværende, hvilket indebar en overtrædelse af straffelovens § 119. Børnene blev bragt på hospitalet, der vurderede, at de var påvirkede, men raske, og derfor ikke kunne blive på hospitalet. Forældrene ønskede ikke tage ansvaret for dem, og da politiet kontaktede de sociale myndigheder, blev det oplyst, at de ikke havde mulighed for at assistere i sagen. Børnene blev derfor medtaget til stationen, hvor vagthavende vurderede, at de af sikkerhedsmæssige årsager skulle placeres i detentionen, idet de var aggressive og opfarende.

Inden udløbet af den absolutte 6-timers frist blev de sociale myndigheder på ny kontaktet, men de havde fortsat ikke mulighed for at assistere i sagen. Det ene barn blev herefter udtaget af enerummet, afhørt og sendt hjem, idet enerumsanbringelsen herefter havde varet 6 timer og 10 minutter. Det andet barn blev ligeledes forsøgt udtaget, men da barnet fortsat var opfarende og aggressivt, og da forældrene stadigvæk ikke ønskede at få barnet hjem, blev barnet på ny placeret i enerum, indtil han var blevet mere rolig efter at have sovet et par timer.

I sagen fra Midt- og Vestsjælland var der tale om en udenlandsk dreng, der havde begået røveri. Der var yderligere én medgerningsmand, der var på fri fod. Udstrækningen af tilbageholdelsen og enerumsanbringelsen skyldtes, at forældrene ikke ønskede at få drengen hjem, idet de i stedet henviste til en ungdomsinstitution, hvor han normalt opholdt sig. Der blev indgået aftale med den pågældende institution om, at han skulle blive på stationen, indtil politiet havde afhørt ham i en række andre forhold, hvor der var en mistanke mod barnet. Det fremgår ikke, om der var mulighed for anden placering af barnet.

Selv om der i de ovenfor nævnte sager er anført konkrete forhold, som kan forklare den skete overskridelse af 6-timers fristen, er det naturligvis ikke acceptabelt, at den i loven fastsatte frist for enerumsanbringelse overskrides.

5. Sammenfatning og konklusion

Denne redegørelse om enerumsanbringelse af børn under 15 år, der er mistænkt for strafbare forhold, omfatter en periode på et år fra den 1. september 2006 til den 30. august 2007.

Rigsadvokaten har i denne periode modtaget i alt 101 indberetninger om enerumsanbringelse, der omfatter i alt 87 personer.

Enerumsanbringelse begrundet i sikkerhedsmæssige hensyn er sket i 31 tilfælde. Enerumsanbringelserne skyldes, at barnet har optrådt ustyrligt (truende eller aggressivt) eller har truet med at forlade stedet, idet der kun er indberettet få sager, hvor det på grund af sporadiske oplysninger ikke tydeligt fremgår, hvilken adfærd der var årsagen var til enerumsanbringelsen. Jeg har ikke bemærkninger til de modtagne indberetninger, idet der ikke er grundlag for at antage, at betingelserne for enerumsanbringelse ikke har været opfyldt.

Enerumsanbringelse begrundet i efterforskningsmæssige hensyn foreligger i 57 tilfælde, der i langt hovedparten af tilfældene vedrører sager om personfarlig kriminalitet, som det er forudsat i forarbejderne til reglen i retsplejelovens § 821 a, stk. 3. Indberetningerne viser dog samtidig, at dette krav til kriminalitetens art ikke er opfyldt i en del af sagerne, som bl.a. vedrører berigelseskriminalitet.

Samlet må det derfor konkluderes, at det fortsat i praksis ikke er slået fuldt ud igennem, at det er en betingelse for enerumsanbringelse af børn under den kriminelle lavalder af hensyn til efterforskningen, at sagen vedrører personfarlig kriminalitet.

Herudover foreligger indberetning om 13 tilfælde, hvor en enerumsanbringelse er sket både af hensyn til efterforskningen og af sikkerhedsmæssige grunde. Disse sager giver ikke anledning til bemærkninger.

Endelig viser indberetningerne, at der er ganske få tilfælde (tre), hvor enerumsanbringelsen er udstrakt ud over 6 timer. Dette er naturligvis ikke acceptabelt, uanset at der i de indberettede sager er anført konkrete forhold, som kan forklare den skete overskridelse af 6-timers fristen.

Sammenfattende kan det herefter konkluderes, at anvendelsen af reglerne om enerumsanbringelse i praksis er betydeligt forbedret i forhold til den tidligere undersøgelse af området. Der er dog som nævnt fortsat tilfælde, hvor enerumsanbringelse af hensyn til efterforskningen er sket i sager, der ikke vedrører personfarlig kriminalitet, ligesom der foreligger tre tilfælde, hvor 6-timers fristen for enerumsanbringelse ikke er overholdt.

Jeg vil derfor i forbindelse med udsendelse af denne redegørelse til politikredsene på ny indskærpe, at enerumsanbringelse af hensyn til efterforskningen forudsætter, at der er tale om personfarlig kriminalitet, og at 6-timers fristen i retsplejelovens § 821 a, stk. 4, er absolut og dermed skal overholdes i ethvert tilfælde.

I øvrigt bemærkes, at tilbageholdelse af unge under den kriminelle lavalder af Rigsadvokaten er udpeget som et fokusområde i 2008.

Det fremgår således af ”Indsatsplan for legalitetssikring i politi og anklagemyndighed i 2008”, at politikredsene og statsadvokaturene i 2008 skal sætte særlig fokus på tilbageholdelse af unge under den kriminelle lavalder, således at det sikres, at tilbageholdelse af unge under den kriminelle lavalder gennemføres i overensstemmelse med retsplejelovens regler, og at der i fornødent omfang følges op på tilfælde, hvor dette ikke er sket.

Det indebærer, at både politikredsene og statsadvokaturene ved den løbende kontrol af legaliteten under straffesagens behandling og statsadvokaturene ved tilsyn med politikredsene i særlig høj grad skal være opmærksom på, at reglerne i retsplejeloven om tilbageholdelse af unge under 15 år i forbindelse med straffesager bliver fulgt i alle tilfælde.

**Oversigt
over
retsplejelovens regler om tilbageholdelse og enerumsanbringelse
af mistænkte børn under 15 år**

Betingelser for tilbageholdelse (§ 821 a, stk. 1 og 3)	Varighed af tilbageholdelse (§ 821 a, stk. 4)	Anbringelse under tilbageholdelse (§ 821 a, stk. 3, 2. og 3. pkt. og stk. 4, 3. pkt.)
<ul style="list-style-type: none"> • Tilbageholdelse kan ske, hvis <u>betingelserne for anholdelse</u> efter retsplejelovens § 755, stk. 1, er opfyldt • Tilbageholdelse må ikke ske, hvis tilbageholdelsens øjemed kan opnås ved mindre indgribende foranstaltninger • Tilbageholdelse skal foretages så skånsomt som muligt 	<ul style="list-style-type: none"> • Tilbageholdelse skal være så kortvarig som mulig og <u>må som hovedregel ikke udstrækkes over 6 timer</u> • Tilbageholdelse kan dog strækkes over 6 timer, <u>når væsentlige hensyn til efterforskningen gør det påkrævet</u>, dvs. <ul style="list-style-type: none"> - navnlig ved mistanke om grov kriminalitet, f.eks. voldforbrydelser og bandekriminalitet, og - det findes påkrævet med henblik på at hindre yderligere kriminalitet eller forhindre, at den mistænkte modarbejder sagens opklaring • Tilbageholdelse må <u>aldrig udstrækkes over 24 timer</u> 	<ul style="list-style-type: none"> • <u>Anbringelse af tilbageholdte i enerum må aldrig udstrækkes over 6 timer</u> og kan kun ske, når <ol style="list-style-type: none"> 1) det er <u>nødvendigt af sikkerhedsmæssige grunde</u>, dvs. <ul style="list-style-type: none"> - hvis barnet er 12 år eller derover, og - barnet er til fare for sig selv eller andre, - der kan ikke ske anbringelse i enerum af sikkerhedsmæssige grunde, fordi politiet ikke har disponibelt mandskab til at overvåge barnet og/eller 2) det <u>undtagelsesvis er påkrævet af hensyn til efterforskningen og anden anbringelse ikke er mulig</u>, dvs. <ul style="list-style-type: none"> - hvis barnet er mistænkt for alvorlig personfarlig kriminalitet, - anbringelsen i enerum er nødvendig af væsentlige efterforskningsmæssige grunde, f.eks. fordi der er tale om bandekriminalitet, og - det ikke er muligt at anbringe barnet på anden måde, dvs. at politiet ikke råder over nødvendigt mandskab, og det er muligt at tilkalde yderligere mandskab eller repræsentanter for de sociale myndigheder. • Anbringelse <u>må ikke ske i arresthus</u>, men kan ske i venterum, detentionslokale eller lignende.